

[Victor Larsen.]

„fra mit Ophold i Amerika ved De Forenede Nations Konference har jeg tydeligt Indtryk af, at det“

— nemlig Sukker —

„er i hvert Fald et af de Produkter, som der i Øjeblikket stadig er Mangel paa.“

Og lidt senere siger det ærede Medlem:

„er der lige for det første ikke saa megen Grund til at regne med, at vi skulde komme ud af Mangel paa Sukker i Verden.“

Det er netop ud fra denne Betragtning, at et Flertal har stillet Ændringsforslag Nr. 3 til § 3, hvori mit Parti parteciperer, og hvor man opmuntrer til forøget Dyrkning ud fra den Betragtning, som netop det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch anlagde ved første Behandling, at vi endnu ikke er naaet dertil, at Markedet er mættet. Denne Betragtning tror jeg fortsat er rigtig, og jeg beklager meget, hvis det ærede Medlem, som det kunde tyde paa, virkelig skulde have skiftet Mening i den Maaned, der er gaaet siden første Behandling. Efter min Opfattelse er Verdensmarkedet eller Markederne omkring os ingenlunde mættede med Sukker endnu. Derfor er det rimeligt og rigtigt at kalde paa Sukkeret, vel at mærke naar det kan gøres saa overordentlig billigt ved den meget beskedne Præmie, der er Tale om i Ændringsforslag Nr. 3, idet hvert eneste Kilo Sukker, der fremkommer som Følge af denne Præmiebetaling, er Eksportsukker, hjembringende Valuta og kompenserende Varer, som for det danske Forbrug har ganske overordentlig Værdi.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, som Gang paa Gang sagde: hvis endda Arbejderne fik denne Betaling, bemærke, at jeg troede ærlig talt, det ærede Medlem vidste saa megen Besked med Tingene, at han var klar over, at der stadig er garanteret Arbejderne 65 Centner pr. Td. Land, og det betyder, at bliver Centnerprisen højere — og det gør den ved det Tillæg af 10 Øre, her er Tale om —, faar Arbejderne denne Merbetaling.

Naar det ærede Medlem raillerer saa voldsomt over selve denne Præmie og Udsigten til, at den skulde kunne bringe mere Sukker eller løse et Arbejderspørgsmaal, ved det ærede Medlem udmærket godt, bl. a. gennem Forhandlingerne i Udvalget, at Præmiebetalingen i Fjor kaldte paa mange Hundrede nye Dyrkere, Smaadyrkere, som naturligvis saa deres Fordel i, at Prisen forhøjedes, ligesom det ogsaa er en Fordel,

at den lille Dyrker selv tjener sin Arbejds-løn. Saaledes er Forholdet. Men saa er det ganske ejendommeligt, at det ærede Medlem ikke kan følge op i den Betragtning, at Arbejderne faar deres Del af den Merbetaling, vi foreslaar her, og at Merbetalingen — denne lille Præmie, beskeden i Forhold til de Fordele, der er ved, at Sukkeret bliver disponibelt til Eksport — kalder paa en hel Del smaa Dyrkere.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 4 til § 4, som er stillet af Udvalget med Undtagelse af Det konservative Folkeparti. Det foreslaas her, at Sukkerfabrikker, der har Aktieselskabs Form, kun kan udvide deres Aktiekapital med Lovhjemmel. Dette Ændringsforslag synes mig ganske ejendommeligt. Man skulde efter Ændringsforslaget tro, at Sukkerfabrikkerne havde ført en temmelig hasarderet Pengepolitik med Tendens til Overkapitalisering af Værdierne, og saa er det lige det modsatte, der er Tilfældet; der er netop fra disse Fabrikkers Side ført en rolig, forstandig, ja, forsigtig Pengepolitik, man har overhovedet ikke paa noget som helst Tidspunkt ladet sig forvirre af de under begge Krigsperioder stedfundne Opskringer med al den Galskab, der mange Steder viste sig, og som Samfundet led under i høj Grad. Sukkerfabrikkerne har oven i Købet flere Gange været udsat for Stormløb fra Aktionærgrupper med det Formaal at fremtvinge Aktiekapitaludvidelse med Friaktier og forøgede Udbytteprocenter. Det er ogsaa ganske interessant at lægge Mærke til, at medens de svenske Sukkerfabrikker med en Kapacitet, som nogenlunde svarer til de danskes, har en Aktiekapital paa 80 Mill. Kr., er det tilsvarende Tal for de danske Fabrikker 22,5 Mill. Kr., hvortil for Fuldstændighedens Skyld bør lægges Nykøbingfabrikkens 2,1 Mill. Kr. En Overkapitalisering for Sukkerfabrikkernes Vedkommende kan man unægtelig ikke tale om. Sukkerfabrikkerne har ved et Møde i Udvalget og ved fremsendt Skrivelse gjort Rede for, at man til Modernisering, Rationalisering af Driften og Vedligeholdelser, som er nødvendiggjort ved Krigtidens Restriktioner, har Brug for et Beløb paa 20 til 25 Mill. Kr. Hvis dansk Sukkerindustri skal holdes paa en saadan Maade, at den produktionsmæssigt og kvalitetsmæssigt er forsvarlig og konkurrencedygtig, er det simpelt hen en Nødvendighed, at disse Kapitaler sættes ind. Enhver kan sige sig selv, at selv et meget velfunderet Selskab med en Aktiekapital paa nogle og tyve Mill. Kr. ikke kan præstere dette alene